

Az Európai Közösségek Bizottsága által az Osztrák Köztársaság ellen 2005. június 17-én benyújtott kereset

(C-257/05. sz. ügy)

(2005/C 217/53)

(Az eljárás nyelve: német)

Az Európai Közösségek Bizottsága (képviselik: Enrico Traversa és Wolfgang Bogensberger, kézbesítési cím: Luxembourg) 2005. június 17-én keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Osztrák Köztársaság ellen.

A felperes keresetében azt kéri, hogy a Bíróság:

- 1) állapítsa meg, hogy az Osztrák Köztársaság nem teljesítette az EK 49. cikk alapján fennálló kötelezettségeit, amennyiben a kazántörvény⁽¹⁾ 21. §-ának (4) bekezdésében előírja, hogy csak osztrák székhellyel rendelkező kérelmezők számára engedélyezhető a kazánvizsgáló állomásként való működés;
- 2) kötelezze az alperest, az Osztrák Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

Az EK 49. cikk szerint tilos a Közösségen belüli szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó minden korlátozás a tagállamok olyan állampolgárai tekintetében, akik a Közösségnek nem abban a tagállamban letelepedettek, mint a szolgáltatást igénybe vevő személy.

Az Osztrák Köztársaság kazántörvényének 21. §-a a kazánvizsgáló állomásként való tevékenység folytatására vonatkozó jogosultság megadásának feltételeit szabályozza. E szakasz (4) bekezdése szerint csak azon kérelmezők számára engedélyezhető a kazánvizsgáló állomásként való működés, akik székhelye Ausztriában van. A más tagállamban letelepedett, nyomással működő készülékek vizsgáló állomása, amely Ausztriában szeretné szolgáltatását kínálni, azzal a követelménnyel szembesül, hogy először Ausztriában telephelyet kell alapítania.

Ez a szabályozás a szolgáltatásnyújtás EK 49. cikk szerinti szabadságának korlátozását képezi. A Bíróság ítélkezési gyakorlatából is az következik, hogy a szolgáltatásnyújtás szabadságával közvetlenül ellentétes a székhely követelménye, mivel lehetetlenné teszi a más tagállamban székhellyel rendelkező vállalkozások általi szolgáltatásnyújtást.

Az Osztrák Köztársaság által felhozott érvek – mint például a közbiztonság fenntartása vagy a munkavállalók és fogyasztók védelme – nem alkalmasak a szolgáltatásnyújtás szabadsága e korlátozásának igazolására. A szolgáltatásnyújtás szabadságának korlátozása – a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint – csak akkor igazolható, ha a közérdeket nem védik már azok a rendelkezések, amelyek hatálya alá a szolgáltató a letelepedése szerinti tagállamban tartozik. A felülvizsgálat minőségének

biztosítása vonatkozásában aránytalan a telephely követelménye, tekintettel azokra az érdekekre, melyeket védeni kíván, mivel a közbiztonság fenntartása, illetve a munkavállalók és a fogyasztók védelme már a vizsgáló állomások engedélyezésének és ellenőrzésének a kazántörvényben előírt rendszerével is elérhető lenne, anélkül, hogy ehhez egy belföldi telephely is szükséges lenne.

⁽¹⁾ BGBl. 211/1992. sz.

Az Európai Közösségek Bizottsága által az Olasz Köztársaság ellen 2005. június 23-án benyújtott kereset

(C-263/05. sz. ügy)

(2005/C 217/54)

(Az eljárás nyelve: olasz)

Az Európai Közösségek Bizottsága (képviseli: M. Konstantinidis és L. Cimaglia, a Jogi Szolgálat tagja) 2005. június 23-án keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Olasz Köztársaság ellen.

A felperes keresetében azt kéri, hogy a Bíróság:

- 1) állapítsa meg, hogy mivel elfogadott és hatályban tartott egy olyan rendelkezést (a 2002. augusztus 8-i 178. sz. törvényvel megerősített, 2002. július 8-i 138. törvényrendelet 14 cikkét), amely kizárja a hulladékokról szóló, 75/442/EGK irányelvet⁽¹⁾ módosító, 1991. március 18-i 91/156/EGK tanácsi irányelvet⁽²⁾ az olasz jogrendbe átültető 1997. évi 22. sz. törvényerejű rendelet alkalmazási köréből az olyan hulladékártalmatlanításra vagy –újrafeldolgozásra szánt anyagokat és tárgyakat, amelyek nem szerepelnek kifejezetten a 22/97 törvényerejű rendelet B. és C. mellékletében, valamint azokat a termelésből származó javakat és anyagokat, amelyeket a hulladék birtokosa ártalmatlanítani szándékozott – vagy amelyeket ártalmatlanítani kell –, amennyiben ezeket újra fel lehet használni – és ténylegesen fel is használják – a termelési vagy fogyasztási ciklusban, feltéve, hogy azokat előzetesen nem kezelték és nem károsítják a környezetet, vagy, ha előzetesen kezelik ezeket, akkor a kezelés nem tartozik a 22/1997 törvényerejű rendelet C. mellékletében felsorolt műveletek közé, az Olasz Köztársaság nem teljesítette a 91/156/EGK irányelvvvel módosított, a hulladékokról szóló 75/442/EGK irányelv 1. cikkének a) pontjából eredő kötelezettségeit;

2) kötelezze az Olasz Köztársaság a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A 178/2002 törvény 14. cikke (1) bekezdése a) és b) pontjainak szövegében az „ártalmatlanítási és újrafeldolgozási tevékenységre”, illetve az „ártalmatlanítási és újrafeldolgozási műveletekre” vonatkozó utalást mindkét esetben a „22. sz. törvényerejű rendelet B. és C. melléklete szerinti” megjegyzés pontosítja.

Egy ilyen pontosítás, amely egyébként nem található meg ugyanezen cikk c) pontjában, egyfelől megkülönböztetésnek tűnik az általánosságban értett ártalmatlanítási vagy újrafeldolgozási műveletek között, másfelől pedig azon műveletek között, amelyeket a 22/97 törvényerejű rendelet B. és C. melléklete ír elő.

E megkülönböztetés fényében a 22/97 törvényerejű rendelet 6. cikke (1) bekezdése a) pontja és a 178/2002 törvény 14. cikke a) és b) pontja rendelkezéseinek együttes értelmezéséből világosan kiderül, hogy ez utóbbi rendelkezés hatása a hulladék fogalma kiterjedésének körülírása, amelybe esetleg nem tartozik bele minden olyan anyag vagy tárgy, amely az A. mellékletben szerepel, és amelyet a hulladék birtokosa bármely ártalmatlanítási vagy újrafeldolgozási eljárásnak vet alá, vagy szándékozik alávetni, hanem ezek közül csak azok, amelyek vonatkozásában olyan ártalmatlanítási vagy újrafeldolgozási műveleteket végeztek vagy szándékoznak végezni, amelyek kifejezetten szerepelnek a 22/97 törvényerejű rendelet B. és C. mellékletében.

Az olasz jogalkotó által létrehozott rendszerben, amelyben a hulladék fogalma taxatív módon az említett feltételektől függ, a lehetséges hulladéknak való minősítésből, következésképpen a hulladékkezelés szabályainak hatálya alól ki lenne zárva az A. mellékletben szereplő minden olyan anyag vagy tárgy, amelyet a hulladék birtokosa a 22/97 törvényerejű rendelet B. mellékletében nem szereplő ártalmatlanítási, illetve a C. mellékletben nem szereplő újrafeldolgozási eljárásnak vet alá, vagy szándékozik alávetni.

A Bizottság úgy véli, hogy egy ilyen kizárás a hulladék fogalma, tehát a hulladékkezelésre vonatkozó olasz szabályozás alkalmazási köre indokolatlan leszűkítésének minősül. Az olasz jogalkotó értelmezése ugyanis az irányelv rendelkezéseinek hatályát az olasz jogszabályokban szereplő tényállásra korlátozza, és kizárja abból azokat az előre nem látható tényállásokat, amelyek a hatálya alá tartozhatnának, és amelyek vonatkozásában a hulladék fogalmának olyan kiterjesztő értelmezése, mint a Palin Granit ítélet 36. pontjában szereplő, szükséges lenne. Az olasz jogalkotó e magatartása ellentétes az irányelv

rendelkezéseivel, amelyek alól egy nemzeti jogszabály nem tehet kivételt.

⁽¹⁾ HL L 194., 1975.7.25., 39. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 1. kötet, 23. o.

⁽²⁾ HL L 78., 1991.3.26., 32. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 2. kötet, 3. o.

A Cour de cassation (Franciaország) 2005. június 21-i ítéletével a José Perez Naranjo kontra Caisse régionale d'assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie ügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C-265/05. sz. ügy)

(2005/C 217/55)

(Az eljárás nyelve: francia)

A Cour de cassation (Franciaország) 2005. június 21-i ítéletével, amely 2005. június 27-én érkezett a Bíróság Hivatalához, a José Perez Naranjo kontra Caisse régionale d'assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie ügyben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához.

A Cour de cassation (Franciaország) a következő kérdésről kéri a Bíróság döntését:

A közösségi jog úgy értelmezendő-e, hogy a 1408/71 rendelet IIa. mellékletében foglalt, vitatott kiegészítő ellátás olyan különleges, nem járulékalapú jellegű ellátás, amely a 1408/71 ⁽¹⁾ rendelet 10a. és 95c. cikkének alkalmazásával kizárja, hogy azt folyósítsák egy lakóhellyel nem rendelkező olyan kérelmező részére, aki 1992. június 1-jén nem felel meg az életkorra vonatkozó követelménynek, vagy úgy, hogy azt társadalombiztosítási ellátásnak minősítve ugyanezen rendelet 19. cikke (1) bekezdésének alkalmazásával ki kell fizetni a folyósításhoz szükséges feltételeket teljesítő érintett személynek, függetlenül attól, hogy melyik tagállamban rendelkezik lakóhellyel?

⁽¹⁾ A szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1408/71/EKG tanácsi rendelet (HL L 149., 2. o., magyar nyelvű különkiadás 1. kötet, 5. fejezet, 35. o.)